

FATTIGMANDEN OG DØDEN.

(Magyarisk eventyr.)

Der var en gang en fattig mand. Han hadde saa mange barn som det er huller i et soll, ja kanske endda fler. Da det sidste barnet blev født, visste han ikke hvor han skulde faa faddere fra; for alle mennesker hadde været fadder hos ham. Saa gik han avgaarde og gik gjennem syv land, og syv land til, og lette efter en gudfar til barnet sit. Som han nu gik slik og ikke haddé nogen ro paa sig, møtte han Vorherre, og han spurte: «Hvor skal du hen, stakkars mand?» «Jeg leter efter en gudfar til barnet mit,» svarte han. «Ja, da behøver du ikke lete længer,» sa Vorherre, «jeg vil være gudfar til det.» «Hvem er du da?» sa manden. «Jeg er Vorherre.» «Nei,» sa manden, «dig er jeg ikke tjent med, det maa være et godt menneske du skal bli glad i.» Saa gik han videre avsted, og saa møtte han døden. Døden sa: «Hvor skal du hen, stakkars mand?» «Jeg leter efter en gudfar til gutten min,» sa han. «Ja, da behøver du ikke lete længe; for jeg vil staa fadder til gutten din,» sa døden. «Hvem er du da?», spurte manden. «Jeg er døden.» «Ja, det er godt,» sa manden, «dig vil jeg ha til fadder; for du gjør ikke forskjel paa gode og onde mennesker.» «Kom og bli

med mig hjem litt først,» sa døden. «Jeg vil bare hjem og ta paa mig stasklærne, ellers kjender alle folk mig.»

Fattigmanden gik med døden; men da han kom ind i huset, blev han rent ræd; for det brændte slik en mængde store og smaa lys der. «Hvad er alle de der for nogen lys?» spurte han. «Det er livslys,» sa døden, «hvert menneske har sit lys, og ingen kan leve længer end lyset brænder.» «Aa var saa snild at vis mig mit, da!» sa fattigmanden. Døden viste ham et som var næsten nedbrændt, saa det bare var en liten stubb igjen. «Aa kjære dig gudfar,» sa fattigmanden, «sæt en liten stubb til paa lyset mit, ellers brænder det jo ut sraks.» «Nei, det tør jeg ikke for Opstandelsen,» sa døden, «hvis jeg gjør lysene længer, saa finder den ingen at vække op, og da blir den sint.» Men fattig-

manden bad og tagg saa længe, til døden satte en liten stubb paa lyset hans. Saa gik døden hjem med manden og han holdt en barnedaab og et gjestebud saa gildt, saa døden blev saa lystig og glad, at han gav manden magt til at gjøre alle syke friske igjen, selv om de laa paa det sidste. Han skulde bare røre ved sengen; men han maatte ikke si hverken Fadervor eller Amen; gjorde han det, maatte han dø selv paa timen. Fattigmanden blev snart navngjeten for den store magt han hadde; han blev hentet baade til konger og storfolk for at gjøre dem friske, saa han blev rik ogsaa.

Da døden sa farvel til manden, sa han at han endelig maatte komme og besøke ham. Nu var det gaat et par aar; men endda hadde han ikke været hos døden. Saa tænkte han, han rigtig skulde gjøre det en gang og spændte de prægtige graa hestene for glasvognen — for nu var han storkar — og saa kjørte han saa fort han kunde til døden. Da han var like ved huset, møtte han et litet barn som gik paa gaten og graat. Han tok det ind i vognen til sig og spurte hvorfor det graat saa. «Aa,» sa barnet, «det var et ord i bønnen, jeg ikke kunde komme paa, og saa slog far mig, og derfor graater jeg.» «Hvad var det for et ord da?» spurte manden, «var det Fadervor?» «Nei, det var det ikke,» sa barnet. Manden læste hele Fadervor; men ordet fandt han ikke. Tilslut sa han: «Kanske det var Amen?» «Ja, det var det,» sa døden; for det var ham som var barnet. Saa var manden død med det samme; men sønnene delte den store rigdommen som var efter ham, og er de ikke døde, saa lever de endda.
